EMEKÇİ'den MEKTUP

Yıl: 1 Sayı: 7 — 8 NİSAN 1975 — FİYATI: 150 Krş.

Demirel Ne Yapacak?

Şimdiye Kadar Ne Yaptıysa Onu!

Sonunda Demirel kabineyi kurdu. Bu, yamalı bohça görünüşünde bir kabine. İçinde gericinin **«renklisi»** var, **«renksizi»** var. Faşist saldırıların, siyasi cinayetlerin doğrudan doğruya düzenleyicisi var, takunyalı yobazı var. Yani halk düşmanı gerici olarak ne ararsan bulabilirsin bu kabinede. Ama burada da dizginler başta Demirel olmak üzere işbirlikçi patronların elinde. Emekçi düşmanı faşist partilerin «Milliyetçi» adı takarak «Cephe» kurmaları yeni bir şey değil. Amerikan Emperyalistleri sömürdükleri ülkede sol hareket güçlendi mi bu yola başvuruyorlar. Örneğin dün Yunanistan'da C.İ.A. (Amerikan casusluk örgütü) işbirlikçi politikacılara böyle bir cephe kurdurmuştu. Bugün Türkiye aynı oyuna tanık oldu. Hem tuhaf değil mi, tam mister C.İ.A. denen Kissinger'ın Ankara'yı ziyaret ettiği günlerde.

Henüz kabine güven oyu almadı. Ama alacağa benzer. D.P.'li Saadettin Bilgiç ve arkadaşlarının son dakikada partilerinden ayrılmaları ve Demirel kabinesini destekleyeceklerini söylemeleri gerekli oyları sağlamışa benzer.

Bu iş nasıl oluyor? Nasıl oluyor da bir gün önce Demirel'e masonluktan, sahtekârlıktan, hırsızlığa kadar her türlü küfrü savuran bu politikacılar ,ertesi gün dönebiliyorlar ve aynı Demireli «Siyasi bunalıma son veren devlet adamı» ilân edebiliyorlar?

BELKİ DE RASLANTIDIR!

Bunlar karışık işlerdir! Biz işçilerin, köylülerin böyle karışık işlere pek aklımız ermez. Ermemesi de iyi bir şey bir bakıma. Aklımız ermez ama gazetelerde çıkan bir haber üzerine düşünmeden de edemiyoruz. Haber şu: D.P. den istifa eden 9 milletvekilinin başını çeken Bilgiç var ya, işte o Sağlık Bankası adındaki bir bankadan dört milyon lira kredi almış. Dört milyon az para değil. Bu parayı kazanmak için kaç işçi, kaç köylü, kaç ömür boyu çalışması gerekir bir hesaplayın! Evet Bilgiç bu parayı almış ve ödememiş. Ödeme zamanı sona erince de banka Bilgiç'in malına haciz koydurmuş. Derken kabineyi kurma nöbeti Demirel'e gelmiş. Kulislerde perde arkasında görüşmeler pazarlıklar olmuş ve sonunda Bilgiç ve arkadaşları Demirel'i destekleme kararı almışlar. Hem de «vatanın milletin çıkarları adına.» «milliyetçilik adına». Ve tuhaf değil mi Sağlık Bankası'da hacizi tam bu sırada kaldırmış!

Şom ağızlılar «Demirel mebus pazarları kurdu» diyorlar. Geçmişte de böyle söylemişlerdi. O zamanda Birlik Partisi'nden bazı milletvekillerinin A.P. ye geçmesiyle Demirel kabinesi güven oyu almıştı. Ama biz söylenenlerin doğru mu yanlış mı olduğunu bilemeyiz. Bizim işçi köylü çevrelerimizde böylesine dönek kimseler yok ki bu gibi şeyleri olağan sayalım. Belki de bir rastlantıdır olanlar.

Mebus pazarı kuruldu mu kurulmadı mı? Önemli olan sonuç: Demirel kabinesini kurabildi ya biz ona bakalım. Peki nasıl bir hükümet olacak bu kurulan? İşçinin köylünün gözüyle nasıl değerlendirebiliriz Demirel kabinesini?

«ÇOBAN SÜLÜ» MÜ,
«MORRİSON SÜLÜ» MÜ?

İlk önce yeni Başbakan Demirel'in kişiliği üzerinde biraz duralım: A.P. propagandacıları genel başkanlarının köylü kökenden gelmesiyle öğünürler. Bir «çoban sülü», efsanesi yaymaktadırlar. Demirel'in çocukluğundan çobanlık yapıp yapmadığını bilemeyiz. Ama çok iyi bildiğimiz bir gerçek varsa o da Demirel'in bugün milyoner olduğudur. A.P. genel başkanlığı koltuğuna Amerikan Morrison şirketinin temsilciliğinden gelip oturmuş olduğudur. Bildiğimiz bir başka gerçek varsa o da Demirel'in kardaşlarının nüfus ticareti yoluyla büyük çıkarlar sağladıkları ve şu anda Türkiye'nin sayılı zenginlerinden olduklarıdır. Yani Demirel'in köylülüğü, çobanlığı falan kalmamıştır artık. O, müteahhit olarak patrondur, işçi sömürücüsüdür. Amerikan şirketi temsilcisi olarak emperyalizmin doğrudan doğruya işbirlikçisidir. Ve o bugün, işbirlikçi sermayenin baş temsilcisi durumunda olan A.P. nin de başıdır. Ve Demirel aynı zamanda, kendisine «Milliyetçi Cephe» diye ad takmış bulunan faşist partilerin gayri milli cephesinin de kol başısıdır.

Böyle bir adamın kuracağı hükümet ne yapabilir? Bugüne dek Demirel hükümetleri

Devamı 6. Sayfada

EMPERYALİZMİ KİM KAPI DIŞARI EDECEK?
PATRON, AĞA SÖMÜRÜ VE BASKISINA KİM SON VERECEK?
TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ KİM YARATACAK?
TÜRKİYE'MİZİ SOSYALİZME KİM GÖTÜRECEK?

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ-

NASIL?
KENDİ SİYASİ PARTİLERİNİN DİSİPLİNİ ALTINDA, BİRLİK HALİNDE SAVAŞARAK.
O HALDE:
İLK GÖREVİMİZ İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİNİ YARATMAKTIR.
O HALDE:
TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİNİ TÜM ÜLKE DÜZEYİNDE EL BİRLİĞİ İLE KURALIM.
ONU ÖNCÜ İŞÇİLERİN VE ÖNCÜ YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİ DURUMUNA YÜKSELTELİM.
BUNUN İÇİN:
DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ SON KATRESİNE KADAR KULLANALIM.
ELİMİZ HALKIMIZIN NABZINDA FAŞİZMİN ÜSTÜNE ÜSTÜNE YÜRÜYELİM!

HAKKIMIZI ALACAĞIZ

Biz Türkiye'nin dört bir bucağından gelmiş Erzurum'lu, Adana'lı, Kars'lı Sivas'lı, Vanlı işçileriz Kazlıçeşmenin Şabanağa semtinde P.T.T. bürülörleri yapıyoruz. Geldiğimizde işyeri ağaçlık, bağlık, çalılıktı. Nasırlı ellerimizle ağaçların köklerini bir bir söktük, ağaçları kestik, dümdüz bir alan yaptık. Sıralar halinde yerlere hızar tozu ve üstüne toprak dökerek düzelttik. Ve bürülörleri yapmaya başladık. Sabah saat sekizde başlardık, 65 tane 4'lü «bür» yapıyorduk. Bunu tamamlayan işi bırakıyordu. Fakat bitmesi ne mümkün? Bazen altıya kadar bile bitiremiyoruz. Patron Orhan bey aynı işi yapan işçilere ayrı ücretler vererek aramızda ayrıcalık yarattı. Kimimize 50, kimimize 60, kimimize 30 lira yevmiye veriyordu. Ama birbirimize ücretlerimizi söylemememizi tembihlerdi.

Karslı Cahdettin arkadaş «bür» yapmada o kadar usta değildi. Onun için, 60 taneyi yapmak için çok çalışıyordu.. Akşama kadar ayakta durduğu için başlamıştı. Sigorta hastanesine çıktı, bakmadılar. Daha sonra başka hastaneye çıktı. Çok para bacağından rahatsızlanmaya isteyince ameliyat yaptıramadık. Ameliyat olmazsa ayağı kesilecekti. Tekrar Sosyal Sigortalar hastanesine çıktı. Ayağını kesmek istediler ama arkadaşımız iyi olur ümidiyle kestirmedi.Hastaneden kaçtı. Ankara hastanesine yatırdık. Bir ay sonra öldü. haberini aldık. İşçiler patrona diş bilemeye başlamıştı. Orhan bey başsağlığı bile dilemedi.

Kaldığımız koğuş çok küçük, 2 oda idi, Su banyo, tuvalet, soyunma odası yoktu. İkisinde otuz kişi kalıyorduk. Birbirimizin üstünde yatıyorduk. Sabahları Orhan bey erkenden gelip, **kalkın ulan yattığınız yeter»** deyip, kalkmayanları işten atmakla tehdit ediyordu. Sendika da yoktu.

Arkadaşlarımız işten atılıyordu. Atılan bu arkadaşlarımızın işe alınması ve bir daha hiçbir arkadaşımızın işten atılmamasını sağlamak ve bu uygulamayı protesto etmek amacı ile direndik. Patron aramızdan bazı arkadaşlarımıza fazla ücret vererek direnişten caydırdı. Ve başarıya ulaşamadık. Patronun para ile satın aldığı aitı işçi arkadaşımızın dışında, gerimiz işi bıraktık. Bizim yerimize yeniden işçi aldı. Bütün haklarımızı alıncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Birlik olduğumuz zaman ancak patronları dize getirebileceğimize inanıyoruz.

İŞÇİ

DAVA ARKADAŞLARI!

Örgütlenme dünya halklarının kurtuluşunun ana temelini oluşturur. Bizler yıllardır örgütsüzlüğün acısını ve cezasını çekiyoruz. Örgütlenmek istedik ama kösteklendik, başaramadık.

Uzun zamandır köklü bir sosyalist hareketin savunuculuğunu yapacak bir partinin özlemini çekiyorduk. Bu gün EMEKÇİ PARTİSİ kurulmuştur. Parti kurucularını kutlarım. Davamız kutlu olsun. Sevincimiz sonsuz. Partimizin safında bilinçli, davasına bağlı bizler varız. Yılmayacağız. mücadelemizden. **HAYAT İÇİNDE VERİLEN KAVGA; BİR DAVA, BİR İDEAL UĞRUNA VERİLİRSE YAŞAYANA DAHA BÜYÜK ZEVK VERİR.**

Gericiliğe ve baskıya karşı, soyalizme giden yolda bağımsızlık ve demokrasi için mücadele edeceğiz.

KAVGAYA DEVAM. EMEKÇİDEN KAVGAYI KALDIĞI YERDEN SÜRDÜREN TÜM DEVRİMCİLERE SAYGI VE SELAMLAR.

İŞÇİ

DEVRİMCİ SELAMLAR

Yoksul halkla kaderini birleştirip, Amerikan emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine karşı verilen savaşta yerini alan gençliğe karşı cinayet ve zindan kampanyalarına, girişiliyor. Diğer yandan gençliğe bir tek yol gösteriliyor: Hipilik, sorumsuzluk, bireycilik, uzun saç, uyuşturucu madde...

Faşizm bu metodu şimdiye kadar alçakça uyguladı. Bu güne kadar yüzlerce genç kardeşimiz, sokaklarda, evlerde ve köylerde gözü dönmüş halk düşmanları tarafından katledildiler. Yüzlerce, binlerce genç işçilerle köylülerle birlikte zindanlara atılıp işkencelere uğratıldı.

Gençliğin yüreğindeki yurtseverlik ateşi söndürülmek, halk sevgisi yok edilmek isteniyor. Faşistler gençleri basit günlük çıkarları peşinde koşan bir sürü haline getirmek istiyorlar.

Halkımızın devrimci mücadelesinin yüksekliği şu günler, sömürücüler ve zalimler için kötü günlerdir. Emperyalistler ve işbirlikçileri şunu bilsinler ki kendileri için daha kötü günler gelecektir. İşte o günler halkımızın kurtuluşu, bayram günleri olacaktır.

Gazetemizin ancak 16 Şubat 1975 tarihli özel sayısını tesadüf eseri bizlere ulaştı. Gazetemizi bize sürekli olarak ulaştırın.

KÖY EMEKÇİSİ

Eleştirenlerin içi rahat olsun!

Türkiye Emekçi Partisi kuruldu, örgütlenmesini sürdürüyor. İşçilerden, köylülerden devrimci aydınlardan bizi kutlayanlar var. «Bu iş partisiz olmaz, iyi ki partiyi kurdunuz» **diyenler var. Bu arkadaşlarla görüş birliği durumundayız. Gerçekten sosyalistlik partisiz olmaz ve sosyalistler azıcık bir yasal olanak buldular mı ondan yararlanmalı, partilerini kurmalıdırlar.**

Ama başka türlü düşünen iyi niyetli kimseler de var; Şöyle diyorlar: «sosyalizme sahip çıkan üç tane parti kuruldu, daha da kurulacağa benzer oysa Türkiye'de bir tek işçi sınıfı var. Bu sosyalist parti enflasyonu kötü bir şey değil mi? Tüm sosyalistlerin bir tek çatı altında birleşmesi en doğrusu değil mi?»

Sosyalist parti enflasyonu elbette kötü bir şey. Tüm sosyalistlerin (gerçek sosyalistlerin) bir tek sosyalist çatı altında birleşmesi elbetteki iyi bir şey ve biz bunun er geç böyle olacağına inanıyoruz. Ama bugünün Türkiye'sinin bir gerçeği var, açık faşizm döneminden yeni çıktık sayılır. O da bir ölçüde. 12 marttan önceki düzen de burjuva demokrasisi değil bir filipin demokrasiciliği oyunuydu. Yani özünde parlementer görünüşlü anti-demokratik düzendi. Bunların Türkiye emekçilerinin bilinçlenme düzeyi üzerinde ve dolayısıyla sosyalist hareket üzerinde elbetteki etkileri olacaktır. Türkiye sosyalist hareketi içinde emekçi tabandan kopuk, bölünme bir gerçektir. AMA BU GERÇEK KARŞISINDA DOĞRU TUTUM SİYASİ ÖRGÜTLENME KONUSUNDA HAREKETSİZ KALMAK VE TÜM GERÇEK SOSYALİSTLERİN GÖRÜŞ BİRLİĞİNE VARACAĞI MUTLU GÜNÜ BEKLEMEK OLAMAZ. Örgütlenmeden, o mutlu günü yaklaştıramayız. Biz o mutlu güne bir an önce varabilmek için Türkiye Emekçi Partisini kurduk. Türkiye işçi sınıfının doğru tercihi yapacağına inanıyoruz. Bir tek iddiamız vardır: BİZ İŞÇİ SINIFINA LAYIK OLABİLMEK İÇİN ELİMİZDEN GELENİ YAPACAĞIZ.

Başka iyi niyetli çevrelerden de şu eleştiri geliyor: Şöyle diyorlar: «Türkiyede siyasi demokrasinin gerçekleşmesi için CHP nin seçimi kazanarak tek başına iktidar olması şart. Bu aşamada siyasi demokrasiye varan başka çıkar yol görünmüyor. Sosyalist partinin kurulması ve seçimlere katılması soldaki oyları bölmeyecek mi? Ve bu durum sağcı partilerin ekmeğine yağ sürmeyecek mi?»

CHP genel niteliğiyle, küçük burjuva dönüşümcü bir patidir. Burjuva anlamda siyasi demokrasiyi gerçekleştirmeyi içtenlikle istediği kabul edilebilir, hiç değilse bu aşamada böyle görünüyor. Ama Türkiye'de dört milyonluk koskoca bir işçi sınıfı var. Nüfus'un yarısını oluşturan bir yoksul köylülük var. Parlementer politika şartlarının gerekli kılabileceği bir taktik hesap yüzünden bu muazzam emekçi yığınlarının kendi partileri olmasın mı? Bir süre için olsa da işçiler ve yoksul köylüler kendi partilerinden yoksun olarak kaderlerini bir küçük burjuva partisine bağlayabilirler mi? Böyle bir iddia kesin olarak yanlıştır.

Ancak biz Türkiye Emekçi Partisi olarak şunu söyleyebiliriz: Bir sosyalist partinin gücü meclisteki milletvekili sayısıyla ölçülmez, özellikle Türkiye için bu böyledir. Ayrıca bir çok anti-demokratik yanları olan seçim kanununun özelliklerini göz önünde bulundurmak durumundayız. Ve biz bu düşüncelerle bir seçim halinde solun oylarını bölecek ve faşist cephe partilerinin ekmeğine yağ sürecek her türlü davranıştan kesinlikle kaçınacağız. Taktik çizgimizi Türkiye'nin şu andaki özel durumunu göz önünde tutarak saptayacağız. **Bu elbetteki parlamenter mücadele olanaklarına tüm sırt çevirme gibi sosyalistliğe aykırı bir tutum benimsemek değildir. Söz konusu eleştiriyi bize yönetenlerin içi rahat olsun.**

Emekçi Partili

Türkiye Devrimi uğruna nice şehitler verdik... Taylan'lar Denizler Sinan'lar hep inançları uğruna şehit oldular... 31 Mart 1972 de KIZILDERE olayını yaşadık... Sahin'ler, Kerim'ler, Veli'ler de devrim yolunda yiğitçe yürüdüler... Bugün devrim uğruna ölen şehitlerimizi anıyoruz. Anıları tüm devrimcilere ÖNDER olsun!

VELİ YILDIRIM öldürüldü

28 Mart Cuma günü, Faşist komandolar Ankara'da aynı anda bir kaç fakülte ve yüksek okula saldırdılar. Bu saldırılar sonucunda devrimci öğrencilerden VELİ YILDIRIM başından ağır şekilde yaralandı. Daha sonra kaldırıldığı hastahanede öldü. Veli Yıldırım devrimcilerin verdiği ne ilk şehittir ne de son. Biliyoruz ki daha çok Veli'ler şehit olacak Bağımsızlık uğruna, gerçek demokrasi uğruna.

Dikkati çeken yan şu; aynı gün DP'li 9 parlamenter, partilerinden istifa ederek MC hükümetini destekleyeceklerini açıkladılar. DP'li çevrelerin deyimi, ile «ahlâk dışı yollardan» gerçekleştirilen bu durum Demirel'in güven oyu hesaplarını görünüşte gerçekleştiriyor. «Sol'a karşı mücadele» sloganı etrafında toparlanan hükümetin gerçekleştirileceği anlaşıldı. Bu planın bir parçası olarak, aynı gün faşist komandolar Veli Yıldırım'ın katledilmesi ile sonuçlanan saldırıları başlattılar. Hem de daha azılı ve daha güvenli olarak.

Bu başlangıç gayrı-milli cephe hükümetinin sola karşı nasıl mücadele edeceğinin göstergesidir. Demirel bu yöntemin eski ustalarındandır: devrimci öğrencileri silâhlı faşistlere öldürtmek. Faili meçhul cinayetler dizisini çoğaltmak. Demirel'in yöntemi budur. Fakat bu yöntem eskimiştir. Halkımıza «sağ-sol» çatışması diye aksettirilen bu oyunlar tutmayacaktır. Halkımızın bilinçli ve örgütlü mücadelesi faşizmi geriletecektir. Devrimci gençlik, eli halkının nabzında faşistlerin anladığı dille konuşmayı bilecektir. Ve göründüğü kadar güçlü olmayan faşist saldırganlara, devrimci gençlik, devrimci geçmişine layık bir şekilde devrimci bilincin verdiği yiğitlik ve kararlılıkla davranmasını bilecektir.

Zafer Northern işçilerinin!

1300 işçinin çalıştığı Northern Elektrik fabrikasında 24 Şubat'tan bu yana süren direniş sona erdi. Bu sonuna kadar kararlı direnişin kısaca öyküsü şu idi: İşçilerin toplu halde Tek-Met-İş sendikasından istifa edip, Devrimci sendika olan Maden-İş'e geçmeleri üzerine Kanada'lı patron 15 işçinin işine son vermişti. Kendi seçtikleri sendikanın kabulünü ve atılan arkadaşlarının tekrar işe alınmalarını sağlamak amacı ile işçiler direnişe geçtiler. Bu arada Kanadalı patronla işbirliği yapan emniyet amiri ve polisler, işçilerin üzerine polis arabalarını sürerek, 26 işçiyi göz altına almışlardı. Ancak daha sonra bıraktılar. Ayrıca Gayrettepe'deki montaj bölümünde ise işçiler patronun odasını ve işyerini işgal etmişlerdi.

Hertürlü baskı karşısında yılmayan işçiler en sonunda bütün haklı isteklerini kabul ettirdiler. Maden-İş fabrikaya girdi. İşten atılan arkadaşları tekrar işe alındı. Kısacası Northernli işçiler direndiler ve kazandılar. Northernli işçilerin mücadeleleri boyunca herkesin dikkatini çeken şey şu oldu: **1000 in üzerinde işçi tek vücuttu. Aralarındaki dayanışma, birlik ve bölünmezlik öylesine kuvvetliydi ki; sanki hepsi tek Northernli işçiydi. Biri hepsi için, hepsi biri için mücadele etti. Yılmadan, satılmadan, korkmadan.** Haklıydılar, istedikleri özgürce sendika seçmekti. **«ÖZGÜRLÜK İÇİN DİRENİYORUZ»** dediler. **«PATRON DİZE GELENE KADAR DİRENECEĞİZ»** dediler. Ve dize getirdiler. Aç kalmadılar mı? Kaldılar, ama onlar için önemli olan kendileri değildi. Arkadaşları ve gelecekteki kuşaklar, çocuklarına ve en önemlisi başka işyerlerindeki işçilere örnek olmak için direndiler. Ve oldularda. **«BUGÜN BANA YARIN SANA»**, dediler. **«KENDİ DAVAMIZI ANCAK KENDİMİZ SAVUNURUZ»** dediler. **Haklıydılar, yiğittiler, dayanışma içindeydiler, birliktiler, ve kazandılar. KENDİ MEMLEKETLERİNDE KANADALILARA BOYUN EĞMEDİLER.**

Neyir fabrikasında patron işçinin ölümüne sebep oldu

Neyir Fabrikasında çalışan bir işçi kız kardeşimiz öldü. Emine Bostancılar adlı bu işçi kardeşimizin ölümüne patron sebep oldu.

Bildiğimiz gibi biz işçiler daha fazla ücret elde edebilmek için mesaiye kalırız. Emine kardeşimiz de Neyir Mağazalarında her işçi gibi mesaiye kalmıştı. Fakat 25 arkadaş gibi Emine arkadaşında mesai ücreti ödenmemişti. Emine arkadaşımızın 60 saatlik mesaisi vardı. Patron bu saate karşılık 135 lira vermişti. Oysa Emine arkadaşın mesai ücreti 335 lira idi. Arkadaşımız bu haksızlığı sineye çekmedi, hakkını alabilmek için patron ve yardakçıları ile konuşmağa çıktı. Bu konuşma sırasında sinirlenen Emine arkadaşımız kalp krizi geçirdi. Arkadaşımızın kalp krizi geçirmesi karşısında patron seyirci kaldı, olaya hiç müdahale etmedi. Patronun umursamaz tavrını gören işçi arkadaşlar, Emine'yi Ok Meydanı Sosyal Sigortalar Kurumu Hastahanesine kaldırdılar. Fakat arkadaşımız bir türlü kurtulamadı. Emine arkadaşımızın ölümüne, patronların bu kapitalist düzeni sebep oldu.

Toprak reformunu k... kendis...

SÖMÜRÜLEN ve geri bir tarım ülkesi olan Türkiyemiz bugüne kadar gerçek anlamda bir toprak reformu görmemiştir. Peki gerçek anlamda derken neyi kastediyoruz? Bunu açıklamadan önce toprak reformunun ne amaçla yapılması gerektiğini belirtelim.

DİYORUZ Kİ, Türkiye geri bir tarım ülkesidir. Neden geridir? Birincisi emperyalizmin sömürü dişlilerine takılmıştır. Ve emperyalizm girdiği ülkenin gerçek anlamda sanayileşmesini, zenginleşmesini istemez. Bunun içinde o ülkenin en gerici sınıf ve zümreleri ile işbirliği yapar. Meselâ emperyalizmin Afrika'daki işbirlikçisi köy büyücüsü, Hindistandaki ise mihrace olmuştur. Peki Türkiyede İşbirlikçi Burjuvaziden (işbirlikçi patrondan) başka kimlerle emperyalizm ittifak kurmuştur.

TARIMA elverişli topraklarımızın dörtte üçünü, tarımla geçinenlerin yüzde otuzbiri işletmektedir. Yani en verimli toprakların dörtte üçüne azınlık sahiptir. Bu büyük toprak sahipleri tarım emekçisini can, mal güvenliği, kanunun geçerliği olmadan ve derebeyi zorbalığı ile karın tokluğuna çalıştırır. Örneğin toprak sahibi, bir yıllık çalışmasının karşılığı köy emekçisine bir yılda yetmeyecek kadar buğday verir. Köy ağası köy halkının ortak malı olan hazine topraklarından ve meralardan da köylünün faydalanmasını engeller. Faydalanan köylülerden de özel silâhlı örgütleri sayesinde, adeta hükümet için de hükümet gibi haracını alır. Özellikle Doğu ve Güney Doğuda bu toprak ağaları şeyhlik, aşiret reisliği, gibi kurumlardan yararlanarak emekçisini daha rahat ve daha çok sömürürler. Öyle aşiretler vardır ki; Aşiret üyesi aşiret reisinin tarlasında töreleri gereğince angarya olarak çalışır ve de vergi verir.

KÖY EMEKÇİSİNİ sömüren bir başka güçte tarım kredisine muhtaç bulunan küçük üreticiye aşırı faiz karşılığı ödünç kredi veren kişilerdir. Genellikle zengin çiftçiler ve kasabalı tüccarlar olan bu sömürücülere tefeciler denir. Bu tefeciler normal faizle bankadan aldıkları krediyi, yüksek faizlerle küçük üreticiye devrederler. Ve piyasa için üretim yapan bu küçük üreticiler, tefecilerin ağına düşerler. Özetlersek; Tarım emekçisini derebeyi-köle ilişkileri (feodal ilişkiler) içinde sömüren bu ağalara Feodal ağa diyoruz. Büyük toprak sahipleri, Feodal ağalar ve tefecilerin bileşiminden meydana gelen zümreye de FEODAL MÜTEGALLİBE diyoruz. Ve yazının başında sorduğumuz soruyu da şimdi cevaplandırıyoruz.

İşte emperyalizm, yurydumuzda çıkarları bu feodalizm batağında olan feodal mütegallibe ile itifak kurmuştur. Çünkü Feodal ağaların büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin çıkarı bu düzenin sürmesinden yanadır.

ADALETSİZLİK YALNIZ TOPRAKTA MI?

KÖY EMEKÇİLERİMİZ sadece topraktan mı yoksun? Kuru toprağın hiç bir işe yaramayacağı açık. Öyleyse üreticilere verilen kredilerin dağılımına ve tarım araçlarının kimlerin elinde bulunduğuna bakalım.

1968 YILINDA 1.366.000 çiftçi ailesine her birininki 1000,— lirayı aşmamak üzere toplam 480 milyon lira banka kredisi veriliyor. 28.000 varlıklı toprak sahibine verilen kredi ise 458 milyon liradır. Daha da ilginci altıyüz kırkiki tefeci ve toprak ağası ise 35 milyon liralık krediyi paylaşıyor. Üretim için kullanılan bu kredilerin neticesinde ise, 100 kişiden 95 kişisinin aylık geliri sadece 90,— lira. Oysa Türkiye nüfusunun % 1 inden az olan sömürücü azınlığın aylık geliri ise 10.800 liradır.

BU KREDİ dağılımındaki adaletsizliğin yanı sıra, tarım araçlarının çalışanların elinde bulunmadığı da bize sömürünün olduğunu gösterir. Köy emekçilerimizin üretimde kullandıkları tarım aletlerinin çoğu hâlâ ilkel, toprak hâlâ kara sabanla, öküzle sürülüyor, yol, sulama gibi tarımda en gerekli tabii ihtiyaçlardan, tohum alacak paradan köy emekçimiz yoksundur. Oysa büyük toprak sahiplerinin elinde modern tarım araçları, sulama tesisleri, bol kredi, vs. var. Ve tarıma makinenin girişi çalışan köylülerin sayısını azaltmış, tarlaları motorlar sürmeye başlayınca ağa köy emekçilerinin işine son vermiştir.

İŞTE toprakta, tarım araçlarında, kredi dağılımındaki bu sömürünün sonucu köy emekçimiz gittikçe yoksullaşıyor. Feodalizmin varlığı ve kasıtlı olarak uygulanan bu politikanın sonucu kırk bin köyün büyük çoğunluğu sadece kendisi için üretiyor. Yani köyün dışındaki pazarlarda satmak için değil, kendi mahalli tüketimi için üretiyor. Gaz, tuz, vs. gibi ihtiyaçlarının dışında kalanlarını kendisi üretiyor. Dolayısıyla ekonomisi de KAPALI KÖY EKONOMİSİ oluyor.

GERÇEK TOPRAK REFORMU İÇİN MÜCADELE BÜTÜN YURTSEVERLERİN GÖREVİDİR

BİLİNDİĞİ gibi Urfa ilinin Akçakale ve Viranşehir kesimlerinde mahalli bir toprak reformu uygulanmak için harekete geçilmiştir. Irmak hükümetinin toprak reformu ile ilgili devlet bakanı Urfa'ya giderek, toprak ağaları ile köylüler önünde dayanışma gösterilerinde buluna dursun; bir avuç yurtsever aydın bürokrat bu mahalli toprak reformu sorununu ciddi bir şekilde ele almışlar ve bunu sınırlı da olsa, köy emekçisinin yararına bir sonuca vardırmağa çalışmışlardır. Bu çalışmalar sona ermek üzeredir. Hayırlısı ile mayıs ayında Viranşehir ve Akçakale'nin topraksız köylülerine bedeli devlet tarafından ödenen ağa toprakları dağıtılacaktır. Bütün yetersizliğine rağmen bu mahalli toprak reformu gene de olumlu bir şeydir. Ve bunun başarı ile sonuçlanması için, toprak reformunun iki ilçemizde kalmayıp bütün ülkede uygulanması için mücadele etmek her yurtseverin görevidir.

ANCAK şu da var: Toprak reformunu reformdan yana olan hükümetler yapar. Oysa yeni başa geçen Demirel hükümeti her türlü reforma karşıdır. Bu hükümet işbirlikçi patronların ve feodal ağaların sömürü ve baskısının sürmesinden yanadır. DEMİREL HÜKÜMETİ PATRONLARIN VE AĞALARIN ÇIKARLARININ TEMSİLCİSİDİR. Onun için bu hükümetten toprak reformu konusunda son dakikada bir kalleşlik gelebileceğini bilelim ve uyanık olalım. Herkesten önce Urfa'nın köy emekçileri uyanık olmalıdırlar. Ve yasal haklarını elde etmek için mücadeleye hazır bulunmalıdırlar. Bütün

örsçelik olayı ve gerçek sendikacılık

Ekim 1974 tarihinde Metal-İş'ten sarı sendika olduğu için ayrılarak, Maden işe geçen işçiler şimdi topluca işten çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıyalar.

Yeni yetki alan Maden-İş sendikası patronla toplu sözleşme görüşmelerine başlıyor. 8-10 görüşmeden sonra patron bir çok maddeyi kabul ettiği halde sosyal haklar ve ücret zamları konusunda anlaşılamadığı için 21 ocak 1975 günü fabrikayı kapatacağını söylüyor ve oturumu terkediyor. 24 ocak pazartesi günü de dediğini yapıyor. Sabahleyin işe gelen işçiler, patronun fabrikayı kapattığını, işlerine son verildiğini öğreniyorlar. Patronun Bölge Çalışma Müdürlüğüne müracaat etmediğini gören işçi ve sendikacılar bunu önce bir tehdit olarak kabul ediyorlar. Ancak daha sonra patron gerekli yerlere müracat ediyor. Ve fabrikayı resmen kapatıyor.

SÖMÜRÜNÜN YOLU : FABRİKANIN EL DEĞİŞTİRMESİ

Burada işçi sınıfının sömürülmesinde daha kurnazca bir yolun uygulandığını görüyoruz. İşçiler toplu sözleşmede haklarını istedi mi, patron hemen fabrikayı satışa çıkarıyor. Daha doğrusu akrabalarından birine devrediyor. Bu genellikle hanımı oluyor. Yani, yeni gelen patron artık istediği işçiyi işten çıkarmakta serbesttir. Çıkarılacak olanlarda, tabiî ki işçilerin haklı mücadelelerinde önderlik eden devrimci işçiler olacaktır. Yeniden işe alınacak işçilerde ayrıca kıdemsiz işçi olduklarından, asgari ücretle çalışacaklar. Dolayısıyla da patron daha da fazla sömürecek. İşte budur Örsçelik'te oynanan oyun. Bu oyun bir amacı daha var: Bunu da işçilerin ağzından dinleyelim..» Bu fabrikanın iyi kâr ettiğini patron kendi ağzıyla defalarca söyledi. Burayı tamamen kapatamaz. Bu bir lokavt uygulamasıdır ve amacı da açıktır! Maden-İş buraya yeni girdi ve ilk toplu sözleşmesini yeni yapacak. Bu şekilde davranarak sendikamızı gözden düşürmek ve sarı Metal-İş'i yeniden buraya getirmek istiyor. Bizi bölmek ve istediği gibi sömürmek, mücadelemizi önlemek istiyor. Biz Maden işten daha fazla şeyler yapmasını bekleriz, bu olaya seyirci kalmamalı».

GERÇEK DEVRİMCİ SENDİKACILIK

Gerçek devrimci sendikacılık sadece toplu sözleşmelerde yüksek ücret talep etmek ve işçiyi -sarı sendikalar gibi- satmak değildir. Şüphesiz DİSK'e bağlı sendikalar Türkiye'de Türk-İş'e nazaran daha dürüst bir sendikacılık örneği vermektedirler. Ancak Örsçelik ve benzeri olaylar şunu bir kere daha ortaya çıkarıyor. Patronların siyasi iktidarı ellerinde bulundurmaları, işçi sınıfının her türlü haklı mücadelelerinin önüne engel olarak çıkabiliyor. Ancak yine de sonuna kadar tutarlı mücadelelerin neticesine bakıyoruz ki; işçiler haklarını yine de söke sök ealıyorlar. Bu durumda namuslu sendikacılık işçi sınıfının mücadelesini sadece ekonomik talepler ile sınırlamak olamaz. Olması gereken ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birleştirebilmektir. Sendikaları siyasal mücadelenin önkolu yapabilmektir.

öylünün i yapar

ülkede işçiler, köylüler, tüm yurtseverler Urfa'nın yoksul köylüleri ile dayanışma halinde olmalıdırlar. Toprak reformu köylünün yasal hakkıdır. O hakka hepimiz sahip çıkalım.

TARIMDA KOLLEKTİVİZASYON NE DEMEKTİR?

YAZIMIZIN başında öz olarak anlattığımız gibi toprak reformunun amacı feodal sömürüye, ağanın tahakkümüne son vermek olmalıdır. Feodalizm batağı ancak o zaman kurur. Bu da sadece büyük toprak sahiplerinin elinden fazla olan toprağının alınıp, olmayan köylülere dağıtılması, kredi v.s. ile desteklenmesi yeterli değildir. Ayrıca küçük üreticinin az da olsa toprak dağılımı sonucu özel mülk sahibi olması, onun giderek daha çok mülk sahibi olma hırsını arttıracak, ya da yoksul köylünün elindeki kısıtlı imkânları nedeni ile daha da yoksullaşıp tekrar ağanın eline düşecek. Toprak ve Tarımda yapılacak reformun hedefi kollektivizasyon olmalıdır.

TARIMDA kollektivizasyon, bilinçli köy emekçilerinin ortaklaşa katıldıkları çiftliklerde yine ortaklaşa üretimde bulunmasıdır. Çiftliklerin ve üretimin ortaklaşa olduğu gibi, tarım araçlarında da özel mülkiyetin olmaması, tarım işçilerinin ortak mülkiyeti olması gerekir. VE köylüler bu üretim şekline gönül rızası ile katılmalı, hatta bilinçsiz emekçilere kollektif üretim yararlarını anlatmalıdırlar. Bu konuyu daha uzatmayarak, toprak ve tarım reformundaki sözü TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİNİN programındaki, toprak reformu bölümüne bırakalım:

TOPRAK REFORMU

Kırlık bölgelerde büyük toprak mülkiyetine ve ilkel tarıma dayanan feodal mütegallibe sömürü ve tahakkümüne son vererek bu son derece önemli gericilik bataklığını kurutmak, köylülüğü demokratik haklara sahip özgür ve eşit vatandaşlar topluluğu durumuna yükseltmek, tarımsal üretim düzeyini yükseltmek, sanayileşmenin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak, hem şehirde, hem de köyde sosyalist kuruluşun şartlarını hazırlamak köylülüğe insanca ve uygar bir yaşantı sağlamak için:

1) Toprak ve tarım reformunun en köklü ve en hızlı biçimde gerçekleştirilmesi. Bu reformun, bir toprak reformu bakanlığının planlama ve yönetimi altında köylü toprak reformu komitelerinin de aktif olarak katılmasıyla demokratik tarzda gerçekleştirilmesi.

Toprağın, büyük toprak sahiplerinden alınıp «topraksız olan veya yeteri kadar toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlamak amacıyla» (Anayasa madde 37) bu köy emekçilerine parasız olarak verilmesi. Topraklandırılan köylüye tarım araçlarının sağlanması yolunda her türlü kolaylığın sağlanması (Anayasa madde 37)

Köylüye dağıtılacak olan toprak alanı ve büyük toprak sahibine kamulaştırma dışında tutularak bırakılacak olan toprak alanı, toprağın verimliliğine göre, coğrafya - ulaştırma vb. bakımlardan durumlarına göre, uzmanların takviye ettiği köylü toprak reformu komitelerince, çiftçi ailelerinin geçimi ve tarım işletmesinin verimliliği gözönünde tutularak saptanması. Ormanların ve otlakların milli mülk ya da köylerin kollektif mülkü olarak, genellikle toprak reformunun kapsamı dışında tutulması.

2) Hiç bir sebeble toprak reformunun geciktirilmemesi. Toprak reformunda, henüz kadostrosu yapılmamış yerlerde, geçici olarak, geleneksel yollarla tarla sınırlarının tespiti. Bütün ülke düzeyinde kadostro işlerini en modern ve seri metotlarla en kısa zamanda tamamlanması.

3) Toprağın yeniden zengin çiftçilerin elinde toplanmasını ve öte yandan da tarım işletmelerinin verimli olmaktan çıkacak şekilde bölünmelere uğramasını önlemek için gerekli tedbirlerin alınması.

4) Toprak reformunun, devleti mali yükler altına sokmayacak ve feodal mütegallibeyi iktisadi güç kazandırmayacak şekilde, kapitalizm öncesi ilişkilere son verme anlamında gerçek demokrasiyi kurmak amacıyla uygulanması.

5) Toprak reformu paralel olarak küçük tarım üreticisinin üretim düzeyinin yükseltilmesi, ürünün değerlendirilmesi küçük ve orta köylü işletmelerinin kredi ihtiyaçlarının karşılanması. Büyük toprak mülkiyetinden doğan sömürü ile birlikte tefeci-bezirgan sömürünün önlenmesi.

6) Gerekli bölgelere devlet traktör ve tarım makinaları istasyonlarının kurulması, gübre dağıtım merkezlerinin kurulması. Köylünün uygun şartlarla bunlardan yararlanmasının sağlanması.

7) Küçük ve orta köylülerin ürünlerinin değerlendirilmesinde ve pazarlanmasında kooperatifçiliğin teşviki ve desteklenmesi.

8) Büyük kapitalist tarım işletmelerinin genel kural olarak, toprak dağıtımına tabi tutulmaması; bunlarda ve uygun görülecek başka topraklarda, en bilinçli köy emekçilerinin (kollektivizasyon öncülerinin) gönüllü olarak katılacakları örnek tarım kooperatiflerinin kurulması, Tarımda kollektivizasyonun üstünlüklerinin; kollektivizasyonla, kaçınılmaz olarak kapitalist ilişkileri doğuran küçük mülkiyete son verileceği tarım emekçisinin dağınıklıktan kurtulacağı, daha yüksek bir üretim düzeyinde köylüye refah ve uygar bir yaşantı sağlanacağı, böylelikle şehir ve köy arasındaki uçurumun geniş ölçüde doldurulacağı gerçeğinin köylülere (kollektif çiftliklerin örnekleri de gösterilerek) sabırla anlatılması. Köylünün bilinçlenerek, gönül rızasıyla, kollektif çiftliklerde birleşmesinin sağlanması. Kollektivizasyon konusunda köy emekçisinin hiç bir şekilde zorlanmaması.

9) Tarım ürünlerini satın alan devlet kurumlarının sayısının arttırılması, bu kurumların kapsamının genişletilmesi, aracının tasfiyesi ile kurumların üretici lehine çalışmasının sağlanması.

10) Orman bölgelerinin millileştirilmesi. Toprak reformuna ve sanayileşmeye paralel olarak orman köylerinin orman bölgeleri dışına iskanı için uzun vadeli bir planın uygulanması.

Çağdaş devlet orman işletmeciliğinin geliştirilmesi. Tarıma elverişli toprağın kıt bulunduğu ormanlık bölgelerindeki köylülere, köylülerin geçimini sağlayacak ormanlık alanların köyün ortak mülkiyeti olarak verilmesi. Buralarda rasyonel bir orman işletmeciliğinin düzenlenmesi.

11) Erozyona karşı mücadele, şehirler ve köyler halkının katılmasıyla en geniş bir ağaçlandırma kampanyasının açılması.

12) Toprak reformuna paralel olarak hayvancılıkta feodal ilişkilere son verilmesi. Otlakların tahripten kurtarılması ve islahı. Çağdaş entansif hayvancılığa geçiş şartlarının yaratılması. Bu amaçla devlet tarım işletmelerinin, haraların, inekhanelerin örnek devlet işletmeleri durumuna getirilmesi, kooperatifçiliğin teşviki. En bilinçli emekçilerin gönüllü katılmasıyla kollektif hayvancılık işletmelerinin kurulması. Hayvan neslinin islahı için devlet hayvan islah merkezlerinin geliştirilmesi. Hayvan hastalıklarına karşı devletin ve köy emekçilerinin ortak mücadelesi.

Genel olarak tarımda, hayvancılık ve ormancılıkta Milli Demokratik Devrimin görevlerinin yerine getirilmesi ve Türkiye'de feodal ilişkilere son verilmesiyle gerçek demokrasinin gerçekleştirilmesi.

MTA İşçileri ile bir konuşma

M.T.A. (Maden Tetkik Araştırma) işçileri ile bir konuşma yaptık. İşçiler şöyle diyorlar:

SORU: İşçilerin patronların zulmünden, sarı sendikaların entrikalarından kurtulabilmesi için sizce neier yapmaları gerek?

CEVAP: «Emekçi halkımız kendi siyasi partilerinde örgütlenmeli ve kendi iktidarların kurmalıdırlar.

«Biz işçiler şunu iyi biliyoruz: Feodal devirde burjuva sınıfı, feodaliteye karşı devrimini gerçekleştirmiş, kendi düzenini kurmuştur. Yani, şimdi burjuva düzeninin hâkimiyeti sürmektedir. Oysa burjuvazi azınlıkta, işçiler köylüler çoğunluktadır. Bu parlamenter görünümlü sömürü ve baskı düzeninde işçilerin ve köylülerin gerçek temsilcilerinin parlementoya girmeleri çeşitli yollarla engellenmek istenmektedir. Böylelikle hâkim sınıflar halkımızın üstünde ekonomik, siyasal, kültürel ve her türlü baskı yöntemleri uyguluyorlar. Bu sömürü ve baskı düzeninin yok edilebilmesi ancak işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkımızın kendi Iktidarlarını kurmaları ile mümkündür.»

SORU: Hangi şartlarda çalışıyorsunuz. İş güvenliğiniz var mıdır?

«**CEVAP:** Gerek enstitüde, gerek arazide çalışan işçi arkadaşlarımızın hiç bir işgüvenliği yoktur. Örnek olarak: Kısa bir zaman önce olan bir iş kazasında arazide çalışan arkadaşımız yetkililerin gerekli tedbirleri almamaları yüzünden elini sondaj makinasına kaptırmış ve parmakları kopmuştur. Arkadaşımız hastaneye ancak altı saat sonra götürülmüş, fakat fazla kan kaybından ve zamanında müdahele yapılmadığından arkadaşımız felç olmuş ve eli kesilmiştir. Her zamanki gibi sendika yöneticileri olay karşısında susmuşlar ve hiç ilgi göstermemişlerdir.»

SORU: Amerikan Yardımının kesilmesi ile ilgili görüşleriniz nelerdir?

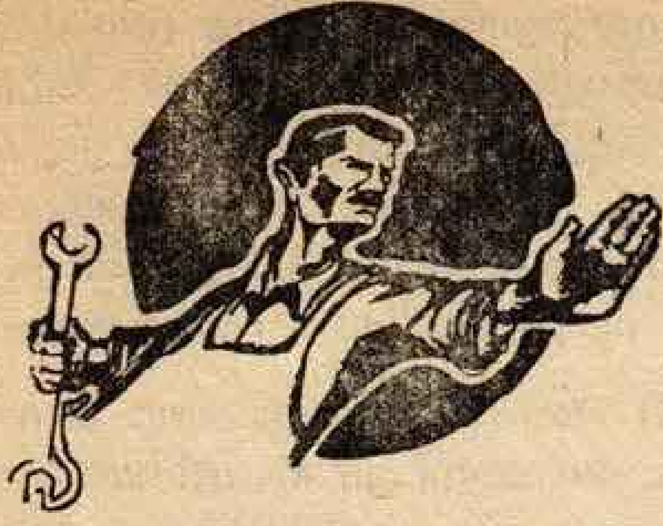
CEVAP: «Amerikan yardımı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ülkemizdeki sömürüsünün devamını sağlıyordu. Yardım (!) gerçekten kesilirse çok sevineceğiz. Çünkü yardımın asıl amacı Türkiye emekçi halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önüne duvar olmaktır. Türkiye'mizi Amerikan emperyalizmine daha da bağımlı kılmaktır.»

Son olarak şunu söyleyelim: FAŞİSTLERİN DÖKTÜĞÜ HER KAN İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN BİLİNCİNİ DAHA DA KESKİNLEŞTİRMEKTEDİR.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ!

YAŞASIN İŞÇİLERİN - KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

EMEKÇİNİN KÖŞESİ

Bu sayımızda köşemizi «Artı-Değer» ve «Toplu Sözleşmeler» konusuna ayırıyoruz. Bildiğimiz gibi «Toplu Sözleşme», işçilerin; hayat şartlarını daha iyi duruma yükseltebilme amacı ile yapılır. Kısa bir deyişle «Toplu Sözleşme» patron'la işçi arasındaki pazarlıktır. Öyle bir pazarlık ki, işçi kendi yarattığı malların, satılması sonucu elde edilen gelirin ne kadarının kendisine kalması gerektiğinin pazarlığını yapar.

KÂRIN KAYNAĞI ARTIK DEĞERDİR

DAHA DA AÇALIM: Diyelim ki, bir fırında çalışıyoruz. Fırına un'u karıp mayaladık, fırına verdik ekmekler pişti ve satışa hazır duruma geldi diyelim. İşte biz işçiler buraya kadar varız. Yani pişirmeye kadar. (Daha sonra da varız ya, şimdilik bu kısma kadarını anlatalım.) Yani unu ekmek haline getirinceye kadar. Bundan sonra da sahnede artık PATRON var. O ne yapıyor? O, ekmeğin yapımında yok, hamallığında yok, satışında var. Satış sonucu elde edilen gelir, doğru onun cebine. Biz bu gelirin çok küçük bir payını alabiliyoruz. Hem de miktarı önceden belli olan, ve «ücret» adı ile belirlenen bir pay. Bunun miktarını bize önceden söylüyorlar. «Senin giriş ücretin 40 TL. diyorlar. Ve biz bütün bir iş günü, gücümüzü patrona 40 TL.'ya satmış oluyoruz. Karşılığında daha da fazla değer yaratarak. Kısacası 40 TL. ya altın yumurtlayan bir tavuk kiralıyor patron. İşte bizi toplu sözleşmelerden en kanlı direnişlere kadar götüren neden bu. Bunu yine örneğimize dönerek açıklamaya çalışalım. Herhangi bir imalâthanede patron işçilerin sırtından nasıl yüzbinler kazanıyor? ve işçi toplu sözleşmede nekadarını alabilmek için mücadele ediyor?

BURADA ele aldığımız örnek orta çapta bir ekmek fabrikası örneğidir. Bu fabrika unu alır, işçileri çalıştırır, ekmek haline getirtir kârla satar. Ekmek imalinin ekonomideki yerinin ve patrona sağladığı kârın büyük sanayii kuruluşlarına kıyasla (Demirçelik gibi, Otomobil Sanayii gibi) o kadar önemli olmadığını biliyoruz. Ama biz gene de bu örneği aldık. Çünkü burada unun fiatı bellidir, masraflar kolayca tahmin edilebilir. İşçinin ücreti bellidir, ekmeğin fiatı da bellidir. Ekmek yapımı devlet müdahalesinin en açıkça görüldüğü alandır. Ekmek fiatını hükümet belirler. Köylüden alınan buğdayın fiatını da. Büyük sanayii kollarında fiatların saptanmasına hükümet uzun boylu karışmaz. Bu bakımdan büyük sanayii kurumlarında sömürü daha da yoğundur. Ama, örnek olarak gösterdiğimiz ekmek yapımında da sömürü makanizmasının hükümet müdahalesine rağmen nasıl işlediği açıkça görülüyor. Şimdi bunu yaklaşık rakamlar vererek inceleyelim:

Yukarıda sözünü ettiğimiz fırında günde 5000 ekmek imal ediliyor diyelim. Ve iş yerinde 10 işçi çalışıyor olsun. İşçi ücreti hariç, bir hesap yapalım, bakalım işçiler kaç lira maliyeti olan ekmeği kaç liralık hale getirecekler:

		TL.
5000 Ad. ekmek için un × 110 krş. (1 ekmekte 550 gr. hesabı ile)	:	5.500
5000 Ad. ekmek için su, tuz, maya vb. (1 ekmeğe düşen) × 0,50 krş.	:	2.500
5000 Ad. ekmek için yakıt, bina, makina, yıpranma payı (1 ekmeğe düşen) × 0,15	:	750
Toplam masraf	:	8.750

KISACASI: 8750, TL.lık ham maddeyi, patron işçiye teslim ediyor ve işiçler bunu, 5000 Ad. Ekmek x satış fiyatı 250 krş. tan: 12.500, TL.'lık satışa hazır mamûl mal durumuna getiriyor. O halde yaptığı bunca iş karşılığı 12.500,— TL'dan masrafları düşüp, 3.750,— TL.'yı alması gerekir. 10 kişi çalışıyorsa, patronun adam başı 375,— TL.yi ödemesi gerekirdi. Acaba öyle mi oluyor? Elbetteki HAYIR! Şimdi bu hesabı bir de patronların uygulayageldiği şekilde hesaplıyalım:

		TL.
5000 Ad. ekmek için × 110 krş. (550 gr. un)	:	5.500
5000 Ad. ekmek için × 0,50 krş. (su, tuz, maya vb.)	:	2.500
5000 Ad. ekmek için × 0,15 krş. (bina, makina, yakıt ve yıpranma payı olarak 1 ekmeğe düşen)	:	750
1 İşçiye günde 40,— TL. asgari ücretten × 10 işçiye	:	400
Patrona göre ekmeğin maliyeti	:	9.150
Satış (5000 Ad. × 250 krş.'tan)	:	12.500
Patrona göre masraf	:	9.150
Patron'a göre kâr	:	3.350

EVET, işte bizi ilgilendiren kısım asıl burası, Bu 3,350.— TL.'yi kim yarattı?
Elbetteki İŞÇİ! El koyan kim? PATRON!

BU DURUMA göre patronun 1 günlük kazancı : 3.350.— TL.

BU DURUMA göre işçinin 1 günlük kazancı : 40.— TL. Patron bu kazancı nereden elde etti? Cevap açık, yine tekrarlayalım: İşçiye ham madde halindeki malzemeyi ekmek haline getirtip, satarak elde etti. İşte işçi yaptığı toplu sözleşmelerde bu 3,350.— TL. nin bir kısmı için mücadele eder. Patronun el koyduğu ve kendisinin yarattığı değerden bir parçasını daha alabilmek için. Bunun için Grev'e çıkar! Bunun için kurşunlanır! Bunun için Ölür! bunun için hapsedilir! hakkını almak insanca yaşamak istediği için!

SERVETİN KAYNAĞI, SÖMÜRÜDÜR

BU SATIRLARI okuyan bir patron şüphesiz hemen fırlayıp, şunları söyliyecektir: «İyi ama kardeşim, benim, binam var, makinelerim var, bütün bunları ben çalışarak yaptım. Siz de çalışın sizinde fabrikalarınız olsun» O böyle diyedursun, gayet iyi biliyoruz ki, yoktan hiçbir şey varolmaz. Çalışmaksa, işçiden çok çalışan bir patronu gören varsa söylesin. Makine ve binaya gelince, hesaplarımızı yaparken 1 ekmek başına düşebilecek makine, bina vs. payını da koyduk. Hergünkü üretime aynı payı koyduğumuza göre, kısa zamanda da makine ve bina parasını geri aldığını rahatlıkla söyliyebiliriz. Patronların serveti ancak işçilerin yarattığı değerlere el koymaları ile birikebilir.

BİR DE PATRONLAR, «Onları zorla çalıştıran mı var? beğenmiyen gitsin, başka yerde çalışsın» derler. Evet işçileri zorla çalıştırmıyorlar ama, o, işten çıkan işçi nereye gidecek başka bir patronun fabrikasına! Oradaki durum yine aynı. Patronların hakim olduğu bu düzende de zaten başkası olamaz. Ancak, işçilerin patronlara karşı, topluca mücadele ettikleri ve devrimci sendikalarda örgütlendikleri başka işyerleri de var. Bu işyerlerinde ücret durumu biraz daha düzgündür. Ama, patronlar, bunu yine kendi lehlerine çevirmenin yollarını ararlar. İşçilerin aldığı ücret zamlarını hemen malların fiatlarına bindirerek geri alırlar. Malları da alan yine emekçi halk olduğuna göre sonuçta fazla birşey değişmez.

BU YAZDIKLARIMIZDAN, sakın ücret zammı için mücadele etmemize gerek yoktur, sonucunu çıkarmıyalım. Aksine patronların nemenem yaratıklar olduğunu bu toplu sözleşme görüşmelerinde görüp tanıyacağız. Bu sömürüldüğü halde, sınıf bilincine varamamış işçi arkadaşlarımızın uyanmasına ve dostu düşmanı daha iyi tanımasına yarıyacaktır. Ayrıca bu ekonomik mücadelemiz sırasında patronların, sırtlarını dayadıkları kanunları da göreceğiz. Ve bu kanunları işçi sınıfı yararına değiştirebilmek için SİYASİ mücadelemizin ne kadar gerekli olduğunu da anlıyacağız.

ŞUNU DA BİLELİM Kİ, patronların egemenliği altındaki bu düzen sürdükçe, sömürü de sürecektir. En elverişli şartlarda yaptığımız toplu sözleşmeler bile bize ancak kısa süreli bir ferahlama sağlayabilir. Onun için işçilerin, tüm emekçilerin düzeni her türlü sömürünün kalkacağı: SOSYALİZM'dir.

DEMİREL NE YAPACAK?

Baştarafı 1. Sayfada

ne yaptıysa onu, belki de daha kötüsünü. İşçinin, yoksul köylünün daha çok sömürülmesi için daha çok ezilmesi için ne gerekiyorsa onu yapacaktır Demirel Hükümeti. İşçi direnişleri gene polis zorbalığı ile bastırılmak istenecektir. Köylere gene komando baskınları olacaktır. Faşist zorbalar büsbütün şımartılacak, saldırılar, siyasi cinayetler birbirini izleyecektir. Fiyatlar daha da yükselecek, hayat daha da pahalılaşacaktır. İşsizlik artacaktır. Özgür düşünceyi ezmek içinde elinden geleni yapacaktır Demirel hükümeti. Demokratik hak ve özgürlükler bir kez daha ayaklar altında çiğnenecektir. Dış politikada emperyalizmin uyduluğu politikası daha büyük gayretkeşlikle izlenecektir.

Bunları yapacaktır Demirel hükümeti. Ya biz işçiler olarak köy emekçileri olarak ne yapacağız? **Herşeyden önce gözümüzü açacağız, nelerin döndüğünü bize hangi oyunların oynandığını bileceğiz. İşçi olarak köy emekçisi olarak bilinçleneceğiz ve haklarımızı patronlara karşı, ağalara karşı, onların hükümetine karşı savunmak için örgütleneceğiz. Hem kendi meslek örgütlerimizde, hem kendi siyasi partimizde. Ve elimiz tüm emekçi halkımızın nabzında feşizmin üstüne üstüne yürüyeceğiz, Anayasada yazılı demokratik hak ve özgürlükleri son damlasına kadar kullanmasını bilerek. Biz bunları yapabilirsek bilelim ki gerçekten demokratik düzen Türkiye'de en yakın bir gelecekte kurulacak ve böyle bir düzende Demirel ve benzerleri gibi işbirlikçi patronların ve ağaların adamlarının politika sahnesinde yerleri olmayacaktır.**

Vietnam Halkının Zaferi

ÇAĞIMIZ ezilen ulusların emperyalizme ve onların kuklaları, işbirlikçi iktidarlara karşı vereceği Ulusal Kurtuluş mücadeleleri çağıdır. Bu tarihi dönemde Hindi-Çini'de, Latin Amerika'da, Afrika'da Ulusal Kurtuluş savaşları yeni yeni zaferler kazanarak ilerliyor.

GELİŞEN kurtuluş savaşları sonucunda daha dar bir alan içinde, kalan, ABD sömürü ve tahakkümünü sürdürebilmek için son çabalamaları içinde. Hindi - Çini (Vietnam, Kamboçya, Laos) halklarının senelerdir süregelen Ulusal Kurtuluş mücadeleleri karşısında her geçen gün daha da yenilginin batağına saplanan Amerikan emperyalizmi ve kukla iktidarlar, uğradıkları yenilgiyi kendi imzaları ile belgeliyorlar.

27 OCAK 1973 Paris Barış Antlaşmasının imzalanmasıyla Vietnam halkının zaferi uluslararası planda belgelendi. Dünyanın jandarmalığını yapma sevdasında olan Amerika, Vietnam, Kamboçya, ve Laos'a tonlarca bomba atmasına, milyonlarca insanın ölümü pahasına geliştirilen savaş araçlarının kullanılmasına rağmen, halkların kurtuluş mücadelesini yenilgiye uğratamadı, uğratamazdı da, çünkü bu ülkeler halkları topraklarını işgal eden emperyalistlere karşı direnmekle haklı savaşlarını sürdürüyorlar.

VİETNAM HALKININ ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

VİETNAM, Güney Doğu Asya'da en eski ülkelerden biridir. Pasifik Okyanusu kıyısında, 330. bin kilometre karelik bir alanda yaklaşık 30 milyon insanın yaşadığı bir ülkedir. 1930 yılında Fransız emperyalistlerinin işgali sonunda ülke sömürge durumuna düşürüldü. Kamboçya ve Laos'la birlikte Fransız Çin-Hindine katıldı. Aynı yıl içinde kurulan Vietnam İşçi Partisi güçlü bir yığın hareketi temeli üzerinde, işgalcilerin ülkeden kovulması ve Vietnam'ın, bağımsız, demokratik bir ülke durumuna getirilmesini amaçlayan Milli Demokratik Devrimin yönetilmesini üzerine aldı.

1939'DA İkinci Dünya savaşının başlamasıyla Fransız emperyalistleri yerini zamanla Japon emperyalistlerine bırakmak zorunda kaldı. Bu durumu anında ve doğru olarak değerlendiren V. İşçi Partisi, yeni bir devrimci savaş döneminin başladığına işaret etti. Ulusal bağımsızlığın kazanılması için silâhlı ayaklanmayı kararlaştırdı. Bütün yurtsever sınıf ve güçleri Vet Minh (Vietnam'ın Bağımsızlığı için Birlik) saflarında toplanmasını gerçekleştirdi.

1945'DE VİETNAM DEMOKRATİK CUMHURİYETİ kuruldu. Vietnam halkının ulusal lideri Ho Şi Minh başkanlığa getirildi.

ANCAK, bağımsızlığını ilan eden Vietnam'ı tam bir sömürge haline getirme yolunda her türlü zorbalığa başvuran Fransız emperyalistleri 23 Eylül 1945'de Saygon'a ateş açtı. Bu olayla birlikte 19 sene sürecek olan Ulusal Kurtuluş savaşı başladı.

VİETNAM'IN tam bir sömürge durumuna getirilmesi savaşında Fransız emperyalistleri yalnız değildi. Savaş boyunca yapılan harcamaların önemli bir kısmını ABD karşıladı. Bütün bu yardımlara rağmen Fransız emperyalistleri 1954 yılında Vietnam halkının ezici zaferinden kurtulamadı ve halk olanca gücüyle savaşarak tarihen geçen Dien Bien Phu savaşı örneğini yarattı. Bu yenilgi üzerine Fransa 1954'de Cenevre Anlaşmasına katılmak zorunda kaldı. Cenevre'de varılan anlaşma hükümlerine göre; 17. enlem geçici sınır olacak, bu çizginin kuzeyinde Vietnam, güneyinde ise Fransız orduları kalacaktı ve 1956'da yapılacak seçimlerle Vietnam halkı kendi kaderini kendisi tayin edecekti.

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ VİETNAM TOPRAKLARINDA

1954 CENEVRE anlaşması hükümlerine uymayı kabul eden Fransa, bu hükümlerin yerine getirilmesinde, kendi payına düşeni yapacağı yerde, 1955-56 yıllarında Saygon'u Amerikalılara teslim etti. Aynı yıl içinde Amerika, toprak ağası Diem'i işbaşına getirdi. Diem iktidarı alır almaz ilk yaptığı iş, ülkede ulusal kurtuluş savaşını sindireblmek için, geniş bir polis örgütü kurmak oldu. Tabii bu örgütün yöneticileri CİA tarafınan yetiştirilmiş uzmanlardı. Daha 1954'de Vietkong'un başkanı Me Tho'yu, Cenevre Anlaşması hükümlerinin uygulanmasını istediği gerekçesiyle tutukladı.

1956 SEÇİMLERİNİN yapılmayacağının belli olması, ayrıca kurulan polis örgütünün sindirme hareketini yaygınlaştırması üzerine halk 1959'da kurulan Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş ordusu saflarında gerilla savaşına başladı. Ancak savaşın gelişmesi, daha geniş bir kurtuluş örgütünün kurulmasını gerektiriyordu. 1960 Aralığında bu ihtiyacı karşılayacak olan Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi (Vietkong) kuruldu.

VİETKONG'UN kurulmasından hemen sonra kukla Diem, ABD'den yardım istedi. O dönemin ABD başkanı Kennedy'nin onayı ile Vietnam'a yirmi bin Amerikan askeri çıkarıldı. Bu sayı kısa bir süre sonra yarım milyona ulaşacaktır. Aslında Amerika, NATO, SEATO gibi askeri emperyalist birlikler yoluyla, kendi çıkarlarının tehlikeye düştüğü ülkelere, müdahale etme olanağını sağlamıştı. Geriye bir tek şey kalıyordu, bu yönde bir davetin herhangi bir ülke tarafından yapılmasıydı. Ancak, 1 Kasım 1963'de Diem bir askeri cunta tarafından devrilerek öldürüldü. Bu olay Güney Vietnam halkı için olumlu bir gelişme sayılamazdı. Çünkü, ABD kendisine daha kölelik edecek bir hükümeti, üç ay gibi kısa bir süre sonra işbaşına getirdi. Ulusal Kurtuluş Savaşı bütün hızıyla devam ederken 22 Mart 1965'de Güney Vietnam halkı, bağımsızlığın kazanılmasına kadar savaşın sürdürüleceğini dünyaya duyurdu. 6 Haziran 1969.da Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti kuruldu.

1973 PARİS ANTLAŞMASI VE BUGÜNKÜ DURUM

PARİS Antlaşmasıyla, Amerikan askeri kuvvetleri Vietnam'dan çekilecekti, antlaşmaya göre önemli bir sayıda askeri kuvvet çekildi de. Ancak, ABD, Vietnam'daki varlığını Van Tiyo hükümeti sayesinde sürdürüyordu. ABD, bugün Vietnam'da son çırpınmaları içinde.

SAVAŞIN son durumuna gelince; Güney Vietnam hükümet kuvvetleri 20 gün içinde önemli sayıda kayıb vererek geri çekiliyor. Eski başkent Heu, Da Nang, Kantum, Pleiki, Ban Me Tou gibi önemli şehirler Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş kuvvetlerinin eline geçti. Bugün Amerikan kaynakları bile ülkenin üçte ikisini Kurtuluş kuvvetlerinin denetlediğini bildiriyorlar. Kukla Van Tiyo hükümeti kurtuluşu, ABD'ye kaçıp bir daha geri dönmeme de bulduğunu açıklıyor.

AMERİKAN emperyalistleri ve kukla iktidarlar bugüne kadar, ellerinden gelen her türlü yönteme başvurdular, fakat Kuzey Vietnam gibi Güney'in de bağımsız, demokratik bir ülke olmasını engelleyemediler.

VİETNAM SAVAŞINDAN ÇIKARACAĞIMIZ SONUÇLAR

1 — Vietnam Halkının Ulusal Kurtuluş Savaşı haklı bir savaştır.

2 — Vietnam halkı, bağımsızlığını elde etmek için, verdiği savaşla, dünyanın öteki ülkelerindeki ulusal kurtuluş savaşlarına da canlılık getirdi, örnek oldu.

3 — Bugün, Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokrat Türkiye'yi kurmak için mücadele eden, biz Türkiye devrimcilerine ne engin tecrübeler bıraktı.

Bolu Orman işletmeleri işçileriyle bir konuşma

Bolu orman işletmesinin o yöredeki çeşitli iş yerlerinde 600 işçi çalışır. Bunların büyük bir bölümü mevsimlik (yani yılın dört ila beş ayını köylerinde geçiren) işçilerdir. Kesim zamanında köylerinden gelerek zor şartlar altında hükümet tarafından belirtilen asgari ücretin de altında bir ücretle devlet orman işletmeleri hesabına kesim, fidanlama, mesa, depolama işlerinde çalıştırılırlar.

Genellikle Bolu'ya bağlı olan Samat, Bulanık, Elmalık, Akçaalan, Ömerler gibi civar köy ve kasabalardan gelen bu işçiler, topraksız ya da az topraklı köylülerdir. Mevsimlik işçi olduklarından sigortasız çalıştırılırlar. Ve sendikal örgütlenmeleri bile çeşitli yollardan engellenir.

İşçiler sorunlarını şöyle anlattılar:

«Çalışma koşullarımız çok kötü. İş güvenliğimiz hiç yok. Her an kayan bir tomruk canımızı alıp götürebilir. Ölümden korkmuyoruz. Geride kalan çoluğumuz, çocuğumuz perişan olmasın. Her yıl verilmesi gereken koruma elbiseleri, ve çizmelerin verilmemesi yüzünden, ağaç kesimi ve mesa işlerinde çalışan köylü arkadaşlarımız hastalanır. Doktordan vazgeçtik, ıhlamur içecek yer bile bulamayız. Başımıza bir kaza gelse, sağlık istasyonu kırk kilometre ötededir. Ona da araba bulup bulamayacağımız şüpheli.

«Oysa İş Kanunun 8. maddesi açıktır. En çok otuz gün süren işlere süreksiz iş, otuz günden fazla süren işlere sürekli iş denir. Denmesine rağmen işletme işçilerle hiçbir şekilde bir iş akdi ve pazarlığına yanaşmıyor. Böylece sömürü üstüne sömürüsünü gerçekleştiriyor.»

Bolu'lu emekçi kardeşlerimiz, haklarını ancak kendi mücadeleleri sonucu alabileceklerin biliyorlar.

İŞ GÜVENLİGİMİN SAĞLANMASI UĞRUNA MÜCADELEDE İŞÇİLER - YOKSUL HALKIMIZ VE TÜM, YURTSEVERLER GÖREV BAŞINA!

IRMAK HÜKÜMETİ KİME HİZMET ETTİ?

Hükümeti kurma görevi A.P. genel başkanı Demirel'e verildi. Demirel kendilerine «milliyetçi» cephe adını takan faşist cephe partileri ortaklığına dayanarak hükümeti kurmağa çalışıyor. Demirel Hükümetinin güvenoyu alabilmesi için yeni mebus pazarları kuruldu... Demokratik Parti parçalandı, istifalar oldu. Demirel hazırladığı otuz kişilik bakanlar kurulu listesini Cumhurbaşkanına sundu. Cumhurbaşkanı Demirel listesini onayladı. Böylece 12 Kasım 1974'ten beri Başbakan olan Sadi Irmak ve kabinesi görevi Demirel'e terketti.

IRMAK HÜKÜMETİ 12 MART HÜKÜMETLERİNİN BİR BENZERİ İDİ

Irmak'ın kurduğu hükümetle Demirel'in kurduğu hükümet arasında özde hiçbir fark yoktur. Irmak'ın kurduğu hükümet güvenoyu almamıştı. Bu hükümetin bakanlarından birçoğu 12 mart dönemi faşist uygulamalarından sorumlu idiler. **Irmak Hükümeti 12 mart döneminde kurulan hükümetlerin bir benzeri idi.**

Irmak Hükümetine verilen görev, Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi sermaye ve taşra mütegallibesinin çıkarlarını korumak, yurdumuzu bir faşist darbe ortamına getirmek veya faşist cephe partilerinin hükümet olabilmesine imkân hazırlamaktı. Bu görevini, Irmak Hükümeti hakkıyla yerine getirdi. Ve bugün artık bu görevi teslim etti, Demirel Hükümeti kurdu.

Demirel Hükümeti, Irmak Hükümeti görev başında kaldığı zaman süresi içinde ne yapıldıysa, hep aynısını yapacak. Fakat daha açık, daha hızlı ve daha çabuk olarak: zulmün ve sömürünün tırmanışı başlayacak. Türkeş-Feyzioğlu-Erbakan-Demirel gibi sicili faşistlerden oluşan bir hükümet belki de Irmak dönemini bile aratacak.

HALK YOKSULLAŞTI, PATRONLARIN SÖMÜRÜSÜ ARTTI

Irmak Hükümeti görev başında kaldığı zaman süresi içinde aldığı ekonomik karar ve uygulamalarla hep emperyalizme, işbirlikçi sermayeye ve taşra mütegallibesine hizmet etti. Yurdumuzu emperyalist sömürüye biraz daha açan, emperyalizme biraz daha bağımlı kılan şu ekonomik işlemler yapıldı:

- Almanya ile 720 milyon, İngiltere ile 41 milyon 760 bin ve Uluslararası Endüstri ve Kalkınma Bankası ile 148 milyon liralık kredi, Kanada ile 195 milyon liralık yardım anlaşması imzalandı.
- Bakanlar Kurulu, Türk parasının sürekli olarak yabancı paralar karşısında değer kaybetmesinden ötürü yurtdışına mal ihraç eden tüccarlarımızın zarara uğramasını önlemek için bir 'fon tesisi' kurulmasını kararlaştırdı. Böylece yoksul halkımızın verdiği vergilerle, ihracat yapan tüccarların zarara uğratılması önlendi.
- Gemi Koordinasyon yönetmeliğinde yapılan değişikliklerle, yurtdışından ithal edilen gemilerin yaş haddi 5'den 13'e çıkarıldı. Bu kararla, yurdumuza eski tapon gemilerin girmesi ve ithalât yapan tüccarların daha fazla kâr sağlamaları kolaylaştırıldı.

Ücretler sabit tutulurken, taban fiyatlar dondurulurken fiyatlar ise alabildiğine artırıldı. Yoksul halkımızı açlığa terk eden, işbirlikçi patronlara daha fazla kazanç sağlama imkânı tanıyan zamlar birbirini takip etti.

- Margarin yağı elde edilen yağ hammaddesine, ekmeklik buğdaya, ekmek fiyatlarına, siğara, içki, çay gibi tekel maddelerine, toz ve kesme şekere, traktöre, bütangazına, bütün bunların sonucu olarak da giyecek ve yiyecek maddelerine zamlar yapıldı.

Peki bu zamların yapılması gerekli mi idi? Evet gerekli idi! Bu zamlar yapılmalı idi ki, Demirel Hükümeti suni yollardan fiyatlarda indirim yapsın. Yani Irma Hükümetinin bir görevi de faşist cephe partilerine iktidar kapılarını açmaktı. Bunu da başardı.

FAŞİST SALDIRILAR DA ARTTI

Emperyalizmi, işbirlikçi sermaye ve taşra mütegallibesini hoşnut kılmak için Irmak Hükümeti ekonomik kararlar aldı ve uyguladı. Diğer yandan ise, yurdumuzu bir Amerikancı faşist darbe ortamına getirebilmek için de tezğahlanan faşist saldırı ve tertipleri destekledi, teşvik etti. Hatta saldırıya uğrayanla saldırganı bir tutan demeçleri ile olsun, MHP kongresine gönderdiği kutlama mesajlarıyla olsun, Irmak hep faşist komandolara arka çıktı. Devlet organlarının ve güçlerinin desteği ve koruyuculuğu altında faşist saldırı ve tertipler arttıkça arttı:

- Proleter Devrimci kardeşimiz ŞAHİN AYDIN, devrimci kardeşimiz KERİM YAMAN, CHP sempatizanı işçi kardeşimiz HÜSEYİN ÖREK faşist komandolar tarafından öldürüldü. Bu kardeşlerimizin katillerinin hiçbiri bulunamadı.
- Ceylanpınar mevkiinden yurdumuza giren yirmi yoksul sırt hammalı vatandaşımız, Viranşehir'de pusu kuran jandarmalar tarafından katledildiler.
- Yurdumuzun çeşitli illerinde TÖB-DER'in «işsizliği hayat pahalılığını ve faşizmi protesto» için düzenlediği kapalı salon toplantılarını birkaç ilde faşist komandolar bastı. Malatya, Erzincan, Tokat gibi illerimizde mezhep kışkırtıcılığı ile olaylar çıkartıldı. Dükkânlar yağma ve tahrip edildi. Öldürülenler ve yaralananlar oldu. Daha sonra Devlet Güvenlik Mahkemeleri birçok birçok yurtseveri, devrimciyi 141/I ve Türk Ceza Kanunun diğer maddelerinden tutukladı. Saldırı ve tertipleri hazırlayanlar elini kolunu sallayarak ortalıkta geziyor.
- Aşağı yukarı hergün üniversite, yüksek okul ve liselerde faşist komandolar olay çıkardılar. Muşta, bıçak ve tabanca gibi aletlerle devrimci öğrencilere saldırdılar.

Irmak Hükümeti, bu faşist saldırı ve tertipleri önleyici hiçbir tedbir almadı. Hep faşist komandolara arka çıktı, onları teşvik etti.

Demirel Hükümeti zamanında bu faşist saldırı ve tertipler duracak mı? Bunun için uzun uzun inceleme yapmağa ve beklemeğe gerek yok! Demirel Hükümeti daha güvenoyu almadan, yurdun dört bir köşesinde faşist saldırı ve tertiplerin alabildiğine artması olacakları çok iyi gösteriyor. Olacaklar ortada: devrimciler vurulacak, katilleri bulunmayacak, 'aşırı sağ-sol çatışması' tezgâhlanacak, Amerikancı faşist darbeye ortam hazırlanacak.

IRMAK AMERİKA'NIN DÜMENSUYUNDA İDİ

Irmak Hükümeti, dış politikada da ulusal çıkarlar yerine Amerika'nın çıkarları doğrultusunda bir politika izledi. Kıbrıs adasını ikiye taksim eden «Kıbrıs Türk Federe Devleti» ilân edildi.

Ecevit Hükümetinin büyük eksikliklerine rağmen kişilikli bir dış politika izlemek istemesi, haşhaş yasağının kaldırılması, Kıbrış müdahalesi üzerine Amerika askeri yardımı kesti. Yardımın kesilmesi karşısında Irmak Hükümeti, ulusal bir politika izlemedi. Amerika'nın yardımı kesmekle hata ettiğini, yardımı kesmemesi gerektiğini belirtti. Böylece nasıl bir Amerikancı olduğunu, işbirlikçilerin Amerikasız edemeyeceklerini gösterdi.

Demirel-Feyzioğlu-Erbakan-Türkeş gibi sicilli faşistlerden ve Amerikacılardan oluşan «milliyetçi» cephe hükümeti de Irmak Hükümetinin izlediği yolu izleyecek. Bunların görevi, Amerika'nın ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda yurdumuzu dikensiz gül bahçesine çevirmek yani devrimci hareketi faşist terörle sindirmek, sömürülerini rahatça sürdürebilecekleri bir ortamı yaratmak.

GREVLER YASAKLANDI, LOKAVTLAR VE TUTUKLAMALAR ARTTI

Irmak Hükümeti görev başında kaldığı zaman süresi içinde, grevler yasaklandı, demokratik direnişler panzerli ve elektrik coplu polislerle önlenmek istendi, lokavtlar arttı. Sıkıyönetim Komutanları hep bu doğrultuda bildiriler yayınladılar. Devlet Güvenlik Mahkemeleri süratli bir hızla çalıştırıldılar: Demokratik dernekler kapatıldı, 141/I den bir yığın devrimci tutuklandı, mahkûm edilenler oldu.

Bu süre zarfında Bakanlar Kurulu ve Sıkıyönetim bildirileri ile şu grevler yasaklandı: Teknik-iş sendikasının İstanbul OYAK'ta uygulamak istediği grev, İPRAŞ grevi, ALİAĞA grevi, BOSSA grevi, GÜNEY SANAYİİ grevi, PEKTAŞ grevi, İETT'de genel-iş sendikasının uygulamak istediği grev, TEKSTİL işkolunda grevler, SAĞLIK İŞ kolundaki grevler.

TÖB-DER'in İstanbul'da düzenlediği sessiz yürüyüş Sıkıyönetim tarafından yasaklandı. Aydınlık dergisi büroları arandı. Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından 27 kişi tutuklandı ve haklarında 141/I den soruşturma açıldı. İleri dergisi, Sosyalist Birlik hakkında 141/I den soruşturma açıldı. İYÖKD Yönetim Kurulu üyeleri 141/I den tutuklandı. Ankara'da ADYÖD kapatıldı, Devrimci Gençlik Birliği kapatıldı ve yöneticileri hakkında 141/I den soruşturma açıldı. TSİP'in Ankara İl Yönetim Kurulu hakkında 141/I den soruşturma açıldı ve üç kişi tutuklandı. TOPRAK-İŞ'in genel başkanı hakkında İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesinde 141/1 den soruşturma açıldı ve tutuklandı. Direniş yapan 271 assubay hakkında iki ile üç yıl arasında hapis cezası istendi.

Irmak Hükümeti görev başında kaldığı zaman süresi içinde, özet olarak bunları yaptı. Bütün bu yapılanlar, işçilere, yoksul köylülere, devrimci öğrencilere, öğretmenlere ve sosyalistlere karşı yapıldı. Bu hükümetin görevi, Amerikan emperyalizmine, işbirlikçi sermayeye ve taşra mütegallibesine hizmet etmekti. Irmak Hükümeti bu görevi hakkıyla başardı ve bugün yerini Demirel'e terk etti.

Şimdi Amerika'ya ve işbirlikçilerine hizmet etme görevi Demirel'de. Demirel'de bu görevi yerine getirebilmek için bir numaralı faşistler ve Amerikancılarla ortak olarak çalışacak. Fakat Irmak'dan daha süratli ve gayretli olarak.

Siyasî gazete. Onbeş günde bir yayınlanır. / Sahibi: M. LÜTFİ KIYICI / Sorumlu Yazıişleri Müdürü: S. ASLAN / Adresi: Yerebatan Cad. 43/2 - Sultanahmet/İst. / Abone bedeli: Yıllık 40 Tl., Altı aylık 20 Tl. / Dağıtım: İstanbul DER.DA/Ankara: ANKARA dağıtım / Dizgi-baskı: YELKEN Matbaası / Baskı Tarihi: 7.4.1975